

[Veistrup.]

Nationerne imellem. En Mængde af de Konflikter, vi har været Vidne til fra Tid til anden, har haft Udspring netop i den forfejlede Told- og Restriktionspolitik, som enkelte Stater har ført. Det forekommer mig, at Grundlaget for Konventionernes Bestemmelser er Ønsket om at fjerne det Stof, som kan virke hindrende for et friere Samkvem og derigennem hindrende for en stigende Forstaaelse Nationerne imellem, og at vi med Tilfredshed maa hilse Forsøget paa at virkeliggøre dette Ønske. Jeg skal derfor anbefale det foreliggende Forslag til hurtig og velvillig Behandling.

Den ærede sidste Taler (Schovelin) gjorde opmærksom paa, at der i en Række Tilfælde er udstedt Indførselsforbud eller indført Toldsatser saa høje, at disse har virket som Indførselsforbud overfor os. Dette er desværre rigtigt. Jeg tror imidlertid, at saaledes som vort Erhvervsliv ligger, vil det være umuligt for os selv at føre en saadan Politik. Jeg tror ikke, vi skal forsøge paa at gøre Gengæld, thi jeg antager, at vi i saa Fald kunde risikere at komme forfærdelig galt afsted.

Jeg skal da anbefale, at man saa hurtigt, det er gørligt, vedtager Forslaget til Rigsdagsbeslutning vedrørende denne Konvention og samtidig de to andre Forslag, som knytter sig dertil, nemlig Forslag til Rigsdagsbeslutning om Danmarks Ratifikation af Overenskomsten vedrørende Udførslen af Huder og Skind og Forslag til Rigsdagsbeslutning om Ratifikation af Overenskomsten vedrørende Udførslen af Ben.

Udenrigsministeren (P. Munch): To af de ærede Ordførere har meget stærkt understreget, at der i den foreliggende Konvention efter de første Artiklers meget smukke og stærke Ord kommer andre Artikler, som aabner Adgang til en Række Forbehold. Jeg skal ikke modsige dette. Det er de fleste internationale Aftalers Karakter, og ingen kan være i Tvivl om, at Vejen fremad gennem Aftaler, der skal omfatte et stort Antal Stater, altid vil være meget besværlig, ligesom det kun vil lykkes Skridt for Skridt at naa til at virkeliggøre de Ideer, de første Artikler i saadanne Aftaler fastslaar. Det er jo ogsaa rigtigt, at Aftaler af den Karakter, her er Tale om, ikke udelukker en Toldpolitik, der i større eller mindre Grad kan virke forstyrrende paa Forholdet mellem Staterne — om end ikke paa helt samme Maade som før saa dog i meget væsentlig Grad. Jeg bør dog maaske

her gøre opmærksom paa, at det i Traktaten om Udførsel af Huder og Skind udtrykkelig er fastslaaet, at man ikke ved Udførsels-toldsatser skal kunne omgaa de Bestemmelser, der findes i Traktaten. Det er rigtigt, at Forbeholdene vil kunne aabne forskellige Stater, som deri er interesserede, Adgang til at opretholde ikke saa helt lidet af Indførsels- og Udførselsforbud. Dog gælder dette ikke med Hensyn til Benyttelsen af de saakaldte klassiske Forbehold i den økonomiske Strid mellem Staterne; jeg er ganske enig i den Opfattelse, at Aftalernes Ord forpligter til ikke at misbruge disse klassiske Forbehold. Det, der bliver tilbage, er, at visse Stater paa de Punkter, hvor man mener det er fornødent, kan tage Forbehold med Hensyn til visse bestemte Grupper af Varer nu straks, samtidig med at man tiltræder Konventionerne, men i det Øjeblik man har gjort dette, vil man være bundet med Hensyn til paa andre Omraader at benytte en Række af denne Art regulerende Bestemmelser som Led i det økonomiske Opgør med andre Stater, og deri ligger den store Fordel ved denne Gruppe af Aftaler. Dens Betydning er, at man i langt mindre Grad end hidtil vil være udsat for disse pludselige Indgreb, som slaar ned fra en enkelt Stat eller maaske et Par Lande, forstyrrende Erhvervsforholdene i talrige andre Lande. Det er deri, Værdien ligger, og det er ud fra dette Synspunkt, jeg maa anse det for særdeles anbefalelsesværdigt, at Danmark yder sit Bidrag til, at det fornødne Antal Ratifikationer kan komme til at foreligge i rette Tid.

Den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Schovelin) sagde nogle Ord, hvis Rækkevidde jeg ikke var helt klar over, om, at den Forudsætning, at der skulde finde Forhandling Sted med det udenrigspolitiske Nævn, burde finde Udtryk i selve Forslaget til Rigsdagsbeslutning. Det er mig ikke helt klart, om man paa en nogenlunde rimelig Maade kunde gøre dette — saa vidt jeg kan se, kan det ikke lade sig gøre. Jeg ved heller ikke, om det var det ærede Medlems Tanke, men jeg tænker mig, at det, det ærede Medlem ønskede at opnaa, var, at denne Forudsætning blev fastslaaet gennem Udvalgsbehandlingen og eventuelt i en Udvalgsbetænkning, og derved kan jeg ikke se nogen Vanskelighed, ligesom jeg selvfølgelig ingen Indvending kan gøre imod en Udvalgsbehandling. Jeg vil dog udtale Ønsket om — hvad jeg ogsaa forstaaer, det ærede Medlem ønsker —, at denne Udvalgsbehandling maa blive hurtig, saa